

אל תעלבו ביהודה!!

במהלך כמעט 60 שנותיי בעולם הזה, היה לי המזל הרע להיתקל בבוגדים שונים — חלקם בוגדים מרכזיים שהיו קרובים מאוד. כולם התחזו מאחורי מסכת טוב לב" — חברים "כביכול", נוצרים שהכריזו על עצמם ככאלה, חלקם בקיאים היטב בתנ"ך — כולם טענו שהם מיוסרים מהחיים וסיפרו סיפורים מלודרמטיים אחרים. ובעומק הלב, זה תמיד היה אותו הדבר: ניצול, בדרך כלל בעל אופי כספי. כמו טפילים שנדחקים פנימה כדי לינוק את דמך, או אנשים קטנים שאבדו בתוך עצמם — רובם נרקיסיסטים עם רעיונות גרנדיוזיים על עצמם אך ללא שמץ של קשר למציאות. התנצלויות ודברים מסוג זה נשכחו מזמן באוצר המילים שלהם. ברגע שאתה מגלה אותם — ואתה תגלה אותם, שכן בשלב כלשהו הם מאבדים את השליטה העצמית בניצול השקט שלהם וחושפים את פרצופם האמיתי — הם עוברים ללא חרטה לקורבן הבא שלהם. אנשים קוראים להם "יהודה". "וכאן אני רוצה לעצור לרגע, כי אני חושב שאנחנו עושים עוול לדמות הזאת — יהודה. כן, יהודה בגד. הוא בגד בנשמה הטהורה ביותר שאי פעם דרכה על פני האדמה. זה שבחר בו מבין רבים אחרים והציב אותו במעגל הפנימי של 12 התלמידים. זה שאיפשר לו לראות אותו מחיה את המתים, פותח את עיניהם של עיוורים מלידה, מעניק למצורעים עור של ילדים קטנים, ומעניק לנכים את השמחה שבליכה. זה שגם נתן לו את הכוח הזה — ואיפשר לו לבצע את הנסים האלה בעצמו! המשיח קרא ליהודה להיות שליח! אך יהודה בגד בו — והוא בגד בו תמורת כסף. יהודה היה חובב כסף וגנב קטן. בדיוק כמו הגנבים הקטנים השונים שהכרתי, שתמיד ניגשים לאנשים עם חזות ידידותית. האם יהודה אהב את המשיח? אין ספק שהוא אהב אותו במידה מסוימת. אך הוא גם אהב כסף". מה תתנו לי אם אסגיר אותו?" שאל את הכהנים הגדולים, שהסכימו ללא היסוס ל-30 שקלי כסף, סכום נכבד למדי — חצי משכר שנתי באותה תקופה. הוא שכח את הנסים, הוא שכח את העקרונות, הוא שכח את אהבתו למשיח. או ליתר דיוק, הוא לא שכח אותה. הוא הוכיח שזו הייתה אהבה מזויפת. שלושים מטבעות הכסף הפכו אותה לאהבה כוזבת. אלה הכבידו יותר על המאזניים. יבוא הזמן שבו תישקל האהבה למשיח. משהו מונח בצד השני — עבור יהודה, היו אלה שלושים מטבעות כסף; עבור אחרים, משהו אחר, בין אם כספי ובין אם לאו. ואז מתברר שהאהבה למשיח חסרה, קלה, כוזבת. מְנָה, תְּקָל, פָּרָס, "כפי שכתבה יד האלוהים לבלשאצר. "נשקלת במאזניים ונמצאת חסר" (דניאל ה, כ"ה). כך הדבר גם עם הבוגדים השונים שפגשתי. אולי גם הם אינם יודעים כי הם עתידים לבגוד. ייתכן שהם חושבים שהם חבריך וחבריו של המשיח. אך כאשר שלושים מטבעות הכסף מתגלים, הם מכניסים אותם בשמחה לחזותם ושולחים אותך אל הצלב. אך כאן מסתיימת ההשוואה ליהודה. כי ברגע שיוודה ראה שהמשיח נלקח לצליבה, הוא איבד את עשתונותיו. הוא לא ציפה לכך. מצפונו החל לייסר אותו. הוא הבין מה עשה. הוא רץ אל המקדש והשליך את מטבעות הכסף היישר בפרצופם של הכהנים הגדולים! חטאתי בכך שבגדתי בדם חף מפשע "זעק (מתי 27:4)!! יודה חזר בתשובה!! הכתובים אומרים זאת בבירור, ובכל זאת כולם מנסים להסביר לנו מדוע "תשובה" ו"חרטה" הן דברים שונים, לטענתם. ייתכן שהחרטה של יהודה אינה משתלבת בנרטיב שהם בנו. הבוגד — כמו הבוגדים של ימינו — אינו מתחרט על מעשיו. הוא אינו משליך את מטבעות הכסף. הוא נשאר בוגד וציניקן עד הסוף. וזה מה שעושים בוגדים רבים כיום. הם נשארים בוגדים עד הסוף. הם טיפחו את האגו שלהם עד כדי כך שהמצפון שלהם הפך לקהה, לא קיים. כמו חיות חסרות רגישות, הם עוברים לקורבן הבא שלהם. אך זה לא מה

שיודה עשה. יודה לא עבר לקורבן הבא. הוא הרהר. הוא ראה מה קרה. הוא נקט צעדים לקראת תשובה. הוא הודה בחטאו. "חטאתי", אמר. בגדתי בדם חף מפשע "הוא לקח את הכסף — מטבעות הכסף של הבגידה — והשליך אותם בפניהם. יהודה חזר בתשובה. אך הוא לא יכול היה לשאת את מה שעשה, ולכן לקח חבל ותלה את עצמו. ליהודה הייתה מצפון. הוא שילם מרצונו על בגידתו בחייו. אך זה לא הועיל. אני תוהה, האם יהודה נושע? כל הספרות הנוצרית התנפלה עליו והתמקדה במעשה הנתעב של בגידתו במשיח. אך אלוהים רוצה שכולם ייושעו ויגיעו לידיעת האמת (1 טימותיוס 2:4). לכן נראה באותו יום מה עלה בגורלו של יהודה. אך הוא חזר בתשובה, והראה זאת לא במילים אלא במעשים. שקית מטבעות הכסף לא הייתה בחיקו. הוא החזיר אותה. אפילו תלייתו הייתה מעשה כפרה. לשלם בחייו על הרע שעשה. לכן אל לנו להשוות את יהודה לבוגדים השונים שאינם מתחרטים, הנושאים את מטבעות הכסף בחזותם, סופרים אותם אחד אחד מדי יום, ומחייכים בזלזול אל "הישגיהם". יהודה אפילו לא היה חושב על כך. לכן הם גרועים ממנו בהרבה.

כעת, לאור ההרס שהמפגש עם בוגד מביא לחייו של אדם, כיצד הגיעו הבוגדים הללו לדרכי — ואולי גם לדרכם? במקרה? מי יודע. אך המשיח עצמו בחר ביהודה, בוגד. האם ידע מלכתחילה שהוא יבגוד בו? אתם עשויים לומר: "האם אלוהים אינו יודע הכל"? כן, הוא יודע, אך הוא נותן לכל האנשים הזדמנויות, ובסופו של דבר האדם הוא זה שמחליט איזה דרך לבחור. הוא בחר ביהודה בעודו יודע מי הוא ומה רשעות לבו, אשר יום אחד תתגלה. ובכל זאת הוא נתן לו את ההזדמנות. לא היה זה בלתי נמנע שיהודה יבגוד בו. המשיח לא רצה שהוא יבגוד בו. הם היו צולבים אותו גם ללא בגידתו של יהודה. היו מוצאים מישו אחר — מישו שלא היה חלק מהמעגל הפנימי של אלה שהמשיח בחר אחד אחד — ואותו אדם היה מוסר אותו. המשיח בחר באופן אישי ביהודה להיות קרוב אליו. הוא הפקיד בידי את ארנק הכסף אף על פי שידע שהוא גונב. ובכל זאת, הוא לא אמר לו דבר. אולי חשב: "אולי הוא יתחרט. אתן לו הזדמנות נוספת". הוא הכיר את רמאות לבו; הוא הכיר את עברו — אנשים לא הופכים לגנבים בן לילה — אך הוא קירב אותו אליו. הוא זיהה את האהבה שהאדם הזה רחש כלפיו, ואולי קיווה שהאהבה הזו תתחזק ושלושים שקלי הכסף לא יוכלו להפוך אותה על פיה. לכן הוא נתן לו הזדמנויות. וזה מה שהמשיח עושה עבור בוגדים רבים, ואולי הוא עשה זאת דרכי ודרכך: הוא נותן להם הזדמנויות. הזדמנויות שלא להפוך לבוגדים. הזדמנויות לאהבה. הזדמנויות להשאיר את עברם האפל מאחור. להתחיל מחדש. יש שינצלו את ההזדמנות הזו. אחרים, לעומת זאת, נשארים נאמנים כל עוד הפיתוי המפתה — שלושים שקלי הכסף — לא הופיע. ברגע שהפיתוי הזה מופיע, הם תופסים את שלושים שקלי הכסף ומוכרים את אמונתם — או, ליתר דיוק, הופכים אותה לזיוף. אני מקווה שיום אחד הם ימצאו תשובה, גם אם כבר לקחו את שלושים מטבעות הכסף ואינם יכולים להחזירם. אלוהים מקבל את כל מי שחוזר בתשובה. הוא לעולם לא יסגור את הדלת בפני אדם שחזר בתשובה באמת. אך בסופו של דבר החול בשעון החול נגמר, והסוף מגיע. ואז כבר אין מקום לתשובה. כאשר לאלה שבגדו בהם, עליהם למצוא נחמה בכך שעשו את רצון האל — הם פעלו בנאמנות, באהבה וברחמים, בהתאם לעקרונותיהם ולעקרונות הבשורה, אפילו כלפי אנשים שלא היו ראויים לכך — ולכן תהיה שכר רב באותו יום, היום שעליו נכתב: "והאל ימחה כל דמעה מעיניהם; לא יהיה עוד מוות, ולא צער, ולא בכי. ולא יהיה עוד כאב, כי הדברים הקודמים חלפו" (התגלות 21:4)

